

Arrest

nr. 72 524 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 april 2007 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C (kort verblijf).

1.2. Op 25 april 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het door verzoeker gevraagde visum toe te staan.

1.3. Verzoeker diende via een 19 september 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 augustus 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 oktober 2011 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“0 – artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Bovendien zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt, bij wijze van exceptie, op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep en dat het beroep daarom onontvankelijk is. Hij stelt dat een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de bestreden beslissing niet belet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten – met name het bevel van 16 augustus 2010, ter kennis gebracht op 14 oktober 2010 – dat definitief is geworden.

3.2. Er dient evenwel op te worden gewezen dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2010 heeft aangevochten voor de Raad en dat de Raad zich nog niet heeft uitgesproken over het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Deze beslissing is dan ook – in tegenstelling tot wat verweerder aangeeft – niet definitief. Bijgevolg kan verweerder niet worden gevolgd waar hij stelt dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het beroep tegen de thans aangevochten beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] In casu is de bestreden beslissing van 14.10.2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheid[s]begin[...]-sel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

[...] In casu vermeldt de bestreden beslissing slechts het volgende:

- *Dat verzoeker blijkbaar niet in het bezit zou zijn van een geldig visum;*
- *Dat verzoeker blijkbaar geen automatisch recht heeft op verblijf ook al heeft hij de intentie om te huwen; hij kan naar zijn land van herkomst gaan om een visum te krijgen;*

Uit de bestreden beslissing blijkt met andere woorden dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum. Het louter vermelden dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum i[s] niet voldoende. Werd dit ‘gegeven’ de visu vastgesteld [d]oor verweerder? Werd dit door de politiediensten geverifieerd? Is hiervan enig stuk in het dossier terug te vinden? Op al deze vragen is geen enkel antwoord terug te vinden in de bestreden beslissing. Verwerende partij baseert zich op loutere veronderstellingen, zonder aan te geven welke instantie wanneer en hoe heeft vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum zoals beweerd wordt door verwerende partij.

Overigens stelt verwerende partij — nota bene totaal verkeerdelijk — dat verzoeker de intentie zou hebben om in het huwelijk te treden. Dit is foutieve informatie waarop verwerende partij zich baseert om de bestreden beslissing te nemen. Immers, verzoeker is naar Marokkaans recht reeds gehuwd (stuk 3). Thans is verzoeker in de procedure “schijnhuwelijk” om de Marokkaanse huwelijksakte erken[d] te zien. Dit heeft dus totaal niets te maken met “intentie om te huwen”, daar verzoeker reeds in het huwelijk getreden is op 12.01.2011 met zijn in België verblijfsgerechtigde echtgenote.

De modus operandi van verweerder is niet te goeder trouw en de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing is op zich niet afdoende om de bestreden beslissing te schragen.

Overigens is de motivering van de bestreden beslissing onvolledig en niet correct, daar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op de hoogte is van een reeds hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14.10.2010 en waarin tot op heden geen beslissing werd genomen. Door zonder aan te geven welke dwingende redenen er thans zouden bestaan om de beslissing te nemen en door niet te verwijzen naar de reeds hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, schendt verwerende partij (die partij is in de reeds hangende en in deze procedure) niet alleen de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen maar ook de daadwerkelijke toegang tot een rechter. Immers, indien uitvoering zou worden gegeven aan de bestreden beslissing, riskeert verzoeker nooit de uitkomst te kennen van zijn reeds hangend beroep en van dit beroep daar het vaststaande rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat wanneer de zaak behandeld zal worden en de vreemdeling tegen de behandlingszitting niet langer op het Belgisch grondgebied verblijft (omdat deze verwijderd is door de Dienst Vreemdelingenzaken), de RvV vaak besluit dat het beroep zonder belang is.

[...] Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. [...]

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Na een algemeen theoretische uiteenzetting voert verzoeker [...] kritiek aan op het eerste motief van de bestreden beslissing waarbij met toepassing van artikel 7, eerste lid 1° wordt gesteld dat verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Verzoeker komt echter niet verder dan de blote bewering dat zulks een loutere veronderstelling is en dat zulks niet werd geverifieerd.

Verzoeker toont met deze beweringen geenszins de onjuistheid aan van dit motief. Verzoeker toont immers geenszins aan dat hij in het bezit zou zijn van documenten voorzien van een geldig visum. Bovendien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat de politie van Antwerpen op 14.10.2011 wel degelijk een controle heeft gedaan van de documenten van verzoeker en dat hierbij een Marokkaans paspoort werd voorgelegd zonder geldig visum. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook correct, nu uit het door verzoeker op 14.10.2011 aan de politie voorgelegde paspoort blijkt dat hierin geen geldig visum staat. Verzoekers kritiek is dan ook ongegrond.

Vervolgens voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing sprake is van een intentie tot huwen terwijl hij reeds getrouwd zou zijn naar Marokkaans recht en dat thans “de procedure schijnhuwelijk” hangende zou zijn.

Verzoeker kan in deze kritiek niet gevolgd worden. Vooreerst doet deze kritiek geenszins afbreuk aan het hierboven besproken eerste motief van de bestreden beslissing en volstaat dit motief op zich reeds om de bestreden beslissing te dragen, zodat zijn kritiek op dit overtollig motief niet tot nietigverklaring kan leiden. Daarnaast is het zo dat ongeacht het feit dat er thans geen huwelijksintentie zou zijn maar wel dat verzoeker naar Marokkaans recht reeds gehuwd zou zijn en dat “de procedure schijnhuwelijk” hangende zou zijn zulks geenszins afbreuk doet aan de juistheid van de motivering dat verzoeker, zelfs in die gevallen steeds de verblijfsreglementering moet naleven en dat dit hem “niet automatisch recht op verblijf (geeft). Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen”. Verzoeker toont dan ook geenszins de onjuistheid aan van deze overweging.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het hangende beroep bij de Raad inzake zijn regularisatieaanvraag, dient te worden opgemerkt dat [het] indienen van een gewoon beroep tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring geen opschortende werking heeft t.a.v. verwijderingsmaatregelen, noch verhindert dit beroep dat betrokkene een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt uit artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet die de gevallen opsomt waarin een beroep tot nietigverklaring wel schorsende werking heeft. Een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, is niet opgenomen in deze lijst. Betrokkene kan bijgevolg niet volhouden dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon gegeven worden alvorens hij kennis heeft gekregen van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker maakt een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen dan ook geenszins aannemelijk.”

3.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en meer specifiek dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in de mogelijkheid voormelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft aan dat in de motivering niet wordt aangegeven “welke instantie wanneer en hoe heeft vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum”, doch dienaangaande wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat gegevens die op zich niet van wezenlijk belang zijn in de motivering van een beslissing dienen opgenomen te worden. In zoverre verzoeker verder betoogt dat in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte niet wordt aangegeven welke dwingende reden er thans zou bestaan om deze beslissing te nemen en ten onrechte niet wordt verwezen naar zijn hangend beroep voor de Raad, kan de Raad slechts opmerken dat het determinerende motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven en dat niet blijkt op welke grond verweerder zou moeten verwijzen naar een hangend beroep bij de Raad inzake reeds vroeger aan verzoeker betekende beslissingen. De eerder bij de Raad ingestelde procedure heeft immers geen schorsende werking.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden weerhouden.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor verweerder om, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel te geven om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten wanneer deze vreemdeling niet beschikt over de in artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

Overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker, een Marokkaans onderdaan, te beschikken over een paspoort voorzien van een visum of van een visumverklaring.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet gemachtigd of toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich in België te vestigen en dat hij niet beschikte over een paspoort voorzien van een geldig visum. Dit laatste gegeven blijkt onder meer uit in een politieel verslag van 14 oktober 2010. Verzoeker betwist dit gegeven als dusdanig ook niet.

Verzoeker uit daarnaast kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat zijn intentie om te huwen hem geen automatisch recht op verblijf geeft en dat hij naar zijn land van herkomst kan terugkeren om een geldig visum te verkrijgen. De Raad wijst erop dat het gegeven dat verweerder melding maakte van het feit dat verzoeker de intentie zou hebben om te huwen, daar waar verzoeker in werkelijkheid reeds gehuwd is en om de erkenning in België verzocht van een in het buitenland opgestelde huwelijksakte, op geen enkele manier afbreuk doet aan het determinerende motief van de bestreden beslissing. Verweerder werpt terecht op dat de grief van verzoeker gericht is tegen een overtollige overweging en dat de eventuele gegrondheid van een onderdeel van het middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Verzoeker voert verder nog aan dat zijn recht op een daadwerkelijke toegang tot een rechter in het gedrang komt omdat niet wordt verwezen naar de reeds hangende procedure voor de Raad. Hij betoogt dat hij – indien de thans bestreden beslissing wordt uitgevoerd – de uitkomst van het reeds hangende beroep voor de Raad nooit zal kennen nu het vaststaande rechtspraak is dat het belang bij een beroep voor de Raad verloren gaat indien de vreemdeling op het ogenblik van de zitting niet langer op het Belgische grondgebied verblijft. Er is de Raad evenwel geen “vaststaande rechtspraak” bekend – en verzoeker laat na zijn bewering met enige verwijzing te onderbouwen – waaruit zou blijken dat een partij geen belang meer heeft bij een beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen een beslissing waarbij een verblijfsmachtiging geweigerd wordt enkel omdat deze partij zich niet in België bevindt. In zoverre verzoeker verwijst naar het beroep dat hij instelde tegen een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad voorts niet inzien welk belang verzoeker bij zijn grief heeft. Hij kan in het kader van voorliggend beroep immers eventuele middelen die hij heeft tegen een bevel om het grondgebied te verlaten laten gelden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het determinerende motief van de bestreden beslissing niet correct is of dat deze beslissing genomen werd op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op correcte en zorgvuldige wijze vaststelde dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“[...] Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin van verzoeker. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

[...] De bestreden beslissing heeft geenszins rekening gehouden met het gegeven dat de echtgenote van verzoeker in België verblijfsgerechtigd is en dat hij met haar een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Immers, verzoeker is op datum van 12.01.2011 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nador, Marokko in het huwelijk getreden. Tevens vormt verzoeker samen met zijn schoonbroer en de zus van verzoeker een gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn echtgenote ondergaan.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. [...]”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Waar verzoekende partij aanhaalt dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, dient opgemerkt te worden dat uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van art. 8, tweede lid van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van enig openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker een Marokkaanse huwelijksakte voorlegt dd. 12.01.2011 betekent geenszins dat dit hem zou ontslaan om de verblijfsreglementering na te leven, noch dat hem geen verwijderingsmaatregel zou kunnen betekend worden.

Wat de tweede voorwaarde van art. 8 E.V.R.M. betreft dient immers te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in art. 8, tweede lid E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds (R.v.V., nr. 9.550, 01.04.2008).

Dit is in casu het geval. Het nadeel is immers aan het eigen verzuim te wijten, namelijk het illegaal verblijf. De stelling dat verzoekende partij huwde met een vreemdeling die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, stelt hem niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in art. 2 Vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in art. 2, 2° Vreemdelingenwet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt er in dit artikel een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en privéleven (R.v.V., nr. 9550 van 4 april 2008). Art. 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St. nr. 99.581 van 9 oktober 2001), noch kan art. 8 E.V.R.M. worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (R.v.V., nr. 3225 van 26 oktober 2007). Een tijdelijke scheiding van verzoeker

en zijn partner, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 E.V.R.M. (cfr. E.H.R.M., Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 E.H.R.R. 228; R.v.V., nr. 2682 van 16 oktober 2007). Verzoeker heeft immers de mogelijkheid om terug te keren naar België, nadat zij in het bezit zal gesteld zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verzoeker maakt een schending van de aangevoerde verdragsbepaling dan ook geenszins aannemelijk.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een gezinsleven met een in België verblijvende vrouw met wie hij in Marokko in het huwelijk is getreden. Hij voegt hiertoe een Marokkaanse huwelijksakte bij zijn verzoekschrift. Hij toont evenwel niet in concreto aan dat hij enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met zijn echtgenote. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt bovendien dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen twijfelde of het huwelijk van verzoeker erop gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en verzocht om een advies van de procureur des Konings alvorens een beslissing te nemen inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Zelfs indien zou dienen verondersteld te worden dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met de vrouw met wie hij in Marokko in het huwelijk is getreden, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van de Vreemdelingenwet diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Verzoeker beroept zich verder nog op een gezinsleven met zijn schoonbroer en zijn zus. De Raad kan evenwel slechts opmerken dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt ter staving van de gezinsband en ter staving van de hechte relatie die tussen hen zou bestaan. Er blijkt bijgevolg niet dat enig door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht in het gedrang is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK